

[Statsministeren.]

og i Fredags fik vi jo da endelig en Belæring om, hvordan man endnu fristes til at tale om og til hinanden i de to Partier. Lad os derfor se roligt paa Fortsættelsen af den Virksomhed, som udøves. Der er ingen saadan Strid og Fejde, som det ærede Medlem tror, og naar den bliver der, bliver det jo nok aabenbart for enhver, og saa ophører det Samarbejde, som altsaa ikke kan holde længere.

Jeg havde gerne ved denne Lejlighed ønsket at gøre nogle Bemærkninger angaaende den Sag om Boringerne efter Værdier i Undergrunden, som jeg forstaar at ogsaa Rigsdagens Medlemmer interesserer sig for. Jeg har derfor bedt de Embedsmænd, der har haft med Sagen at gøre, om at udarbejde en Redegørelse, ligesom jeg har forlangt Retssagens Akter, og til sin Tid skal det under den ene eller den anden Form selvfølgelig blive meddelt Rigsdagen, hvad der foreligger i denne Sag.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem Hr. Prieme udtalte den Opfattelse, at den Tilbagegang, der under Krigen i Spanien har været i Danmarks Samhandel med dette Land, skyldes, at man ikke fra den danske Regerings Side interesserer sig for Handelen med den Del af Spanien, som beherskes af Franco. Jeg kan svare, at dette er en Misforstaaelse. Det ærede Medlem holdt sig i de Tal, han anførte, til den Del af Handelen, om hvilken der foreligger Oplysninger i de blaa Bøger, men det er jo saaledes, at i disse omtales Handelen med Færøerne ikke, idet Færøernes Indførsel og Udførsel ikke indgaar i denne Statistik. Efter de Oplysninger, der foreligger for mig, er der hidtil godkendt Vareudvekslingsforretninger imellem Færøerne og de forskellige Dele af Spanien for Klipfisk i en Mængde af 4 350 t, og jeg kan tilføje, at af denne Klipfiskmængde gaar de ni Tiendedele til den Del af Spanien, som hører ind under Francos Omraade. Den Del af disse Forretninger, som er gjort inden for Francos Omraade, ligesom andre Forretninger gennemføres ved Foranstaltning af Repræsentanter for Færøerne, og disse Repræsentanter er, hvor der var Lejlighed dertil og Brug derfor, blevet bistaaget af de danske Konsuler, som opholder sig i de paagældende Dele af Spanien. Tre Fjerdedele af den Mængde, for hvilken Aftaler foreligger, er allerede solgt, til en Værdi af 1 900 000 Kr., og den Mængde Klipfisk, som man paa

Færøerne i øvrigt raader over, ventes solgt i Resten af indeværende Aar.

Den øvrige Del af Danmarks Udførsel til Spanien er i Aaret 1937 gaaet meget stærkt tilbage, idet vor Udførsel dertil kun er 360 000 Kr., medens vor Indførsel beløber sig til en Værdi af 3 Mill. Kr. Det sidste faar sin Forklaring deri, at den Udførsel, der er foregaaet af Klipfisk, betales med Varer, der føres til Danmark. Hele den samlede Tilbagegang, som der selvfølgelig er i Handelen med Spanien, har sin naturlige Forklaring i de usikre Tilstande, der findes dernede. Den Mulighed, der er for Handel, vil i meget høj Grad afhænge af, hvilken Risiko man i de forskellige Lande er villig til at tage ved den paagældende Handel. Derimod er ikke vort officielle Forhold til Spanien bestemmende for Handelens Karakter eller Omfang. Dette officielle Forhold er for Danmarks Vedkommende det samme, som det er for hele den Gruppe af Stater, der staar paa lignende Grundlag, som vi staar paa her i Landet.

Jeg skal dernæst sige nogle Ord til de ærede Medlemmer Hr. Ole Bjørn Kraft og Hr. Victor Pürschel. Begge de to ærede Medlemmer har ønsket, hvad de kaldte mere Klarhed over vore Forpligtelser over for Folkeforbundet. Efter min Mening er der allerede tilstrækkelig Klarhed derover, men jeg skal gerne i en sammentrængt Form give min Opfattelse deraf ved denne Lejlighed.

Jeg kan da sige dette: Erklæringen af 1. Juli 1936 har ikke ændret de deri deltagende Staters Forpligtelser over for Folkeforbundet i Henhold til Pagtens Artikel 16. Det kan en Erklæring ikke. Den har derimod understreget den Opfattelse af Forpligtelserne, som vi for vort Vedkommende steds har hævdet, og hvis Berettigelse de Begivenheder, der gik forud for Erklæringen, klart belyste. Opfattelsen er den, at med Hensyn til Deltagelse i militære Sanktioner staar de enkelte Stater frit. Dette maa siges at være gaaet ind i alles Bevidsthed. Med Hensyn til de økonomiske Sanktioner gælder følgende: Naar de fornødne Forudsætninger foreligger, bestaar efter Pagten en Forpligtelse for alle til at deltage deri, men hver Stat skønner selvstændigt over, hvorvidt der foreligger saadanne Handlinger, at Forpligtelsen træder i Kraft. Dernæst maa det anses for nødvendigt, at hver Stat udøver et Skøn over, hvorvidt og i hvilket Omfang den kan deltage i saadanne Sank-